

The background of the cover is a close-up of a woman's face. She has bright blue eyes and dark, well-defined eyebrows. A hand wearing a vibrant red glove is positioned in front of her face, with the index finger pointing upwards. A large, brilliant-cut diamond is held between the thumb and index finger of the gloved hand, partially obscuring her right eye. The overall color palette is dominated by the red of the glove and the blue of the eyes.

VIKTORIA DARSANÉ

Zakázaný inštinkt

Čo ak vám inštinkt namiesto
lásky ponúkne len neveru?

MOTÝL

VIKTORIA DARSANE

Zakázaný inštinkt

Copyright © Viktoria Darsane 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Subbotina Anna /Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-027-8

VIKTORIA DARSANE

Zakázaný inštinkt

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prológ

Keď si váš nastávajúci zo spoločnej kúpeľne zoberie aj zubnú kefku, môže to znamenať dve veci: buď sa večer vráti a vyhovorí sa na svojho zubára, ktorý mu už roky píli uši tým, že je hriech vymeniť si kefku každé dva mesiace, alebo v horšom prípade prídete na to, že sa vás rozhodol vymeniť po dvojmesačnej známosti za inú ženu. Nastávajúci – presne takto ich nazývala Simona. Jej nastávajúci. Tentoraz sa volal Bruno. Pozrela sa na prázdne miesto v byte, ktoré zostalo po ich krátkom spoločnom živote. Neodišiel. Neurobil to. Určite by si niečo všimla.

Čo tak nejaké slovné varovanie?

Ty nežný hajzel!

Chvíľku pátrala po tom, čo to mohlo Brunovi napadnúť. Nenašla žiaden dôvod. Mal pri nej všetko! Potom sa na seba pozrela do zrkadla.

Simona bola baba, za ktorou si chlapi išli vykrútiť krk, kdekoľvek sa objavila – či už vo firme, v kancli, na párty, alebo v obyčajnom supermarkete.

Vek: *Keď má ešte žena na všetko čas.*

Váha: *Genetický darček v podobe rýchleho metabolismu.*

Vzdelanie: *Psychologička.*

Životný problém: *Nesprávni muži.*

Životný omyl: *Nikdy po ňom nepátrala.*

Životné krédo: *To sa môže stať len iným.*

V skutočnosti sa TO stávalo iba jej. V pravidelných intervaloch.

A ani Bruno sa k nej už nevrátil.

Prvá kapitola

Sedela som v pohodlnom koženom kresle vo svojej kancelárii a v rukách som držala spoločnú fotografiu s Brunom. Prstami som prešla po jeho perách, ktoré mi už začínali chýbať.

Medzi nimi a mnou bola neprekonateľná prekážka. Nemyslím tým hrubé sklo fotografie. Bruno sa mi už týždeň neozval. Presne odo dňa, keď si so sebou z mojej kúpeľne odniesol aj svoju zubnú kefku. Pre niekoho možno nepodstatný detail. Nie však pre Bruna.

U chlapa si treba také veci všímať. Niektorí nedajú dopustiť na tajnú zbierku detských autíčok, iní na dobre utajovanú zbierku mileniiek. Poniektorí berú veľmi vážne svoju prácu, iní sú zafixovaní na osobný priestor a najhoršie sú na tom tí, ktorí nedajú dopustiť na svoju matku. Bruno nedal dopustiť len na svoju zubnú kefku. Úsmev, ktorým ma očaril, keď sa prvýkrát objavil u mňa v kancelii, zohral v našom vzťahu významnú úlohu. Tam, kde sa všetko začalo, sa to dnes aj skončí. Pri jeho

veľavýznamnom úsmeve. Nedal si ani tú námahu napísať mi rýchly odkaz.

Milá Sima! Odchádzam...(dôvod).

Sima. Tak ma volal vtedy, keď sa nahneval. Bruno sa hneval veľmi zriedkavo. Trvalo mi vždy pár hodín, kým som ho nakoniec dostala tam, kam som chcela. Do postele. Sex s Brunom bol vždy vzrušujúci. Hnací motor nášho vzťahu, na ktorý tak skoro nezabudnem.

Na Galaxine položenej na stole mi zapípala správa. Môj klient určite zrušil sedenie a ja tu budem opäť najbližšiu hodinu jediným pacientom. Svojich klientov som veľmi nerada nazývala pacienti. Brr! Slovo pacient znelo príliš desivo. Moja práca taká nebola. Bola som pomerne úspešná psychologička. Slovo úspešná znamenalo, že som sa dokázala prácou už celé roky slušne uživiť. Psychologická prax pre mňa bola v skutočnosti oázou pokoja a inšpiráciou. Po každom sedení som si vždy prudko vydýchla a povedala: *Toto sa mne stať nemôže.*

Iba hlupák sa dnes učí na svojich chybách. Ja som sa učila na chybách tých druhých z pohodlia luxusného koženého kresla.

Pozrela som sa na displej mobilu a víťazoslávne som sa usmiala. Z toho sebavedomého úsmevu mi však po pár sekundách na tvári veľa nezostalo. Potichu som si čítala správu od Bruna.

Drahá Simona, bolo mi s tebou dobre, ale to mi nestačí. Už sa nevrátim. Bruno

S roztrasenými rukami som položila mobil na stôl. Potom som ich pevne zovrela v päste. Za toto mi Bruno nestál! Myslela som si, že dokážem ovládať svoje emócie. Sklamalo ma to. Nie Brunova trápna správa, ale ten trápny text. Neunúval sa ani mi zavolať, ani čokoľvek vysvetliť. Ja chyby nerobím. Zaprisahala som sa, že nebudem pátrať po tom, čo sa v našom vzťahu stalo. Nezaslúžil si to, tak ako som si od neho ja nezaslúžila nijaké vysvetlenie. Po niektorých veciach pátrať netreba. Týmto som urobila definitívnu bodku za kapitolou zvanou Bruno. Krátkou a bezvýznamnou kapitolou s jedným bezvýznamným, dobre vyzerajúcim právnikom s bezchybným chrupom.

Dokelu!

„Najradšej“ vo svojom živote počúvam klamstvá, a to hlavne vtedy, keď poznám skutočnú pravdu. Už celé dni som pozorovala, ako Brunove city voči mne chladnú.

Miláčik, trápi ťa niečo?

Ale, drahá. Veď vieš, že mi pri tebe nič nechýba.

Po tejto veľavýznamnej odpovedi na mňa vždy vyceril svoj neodolateľný chrup. Po hlbšom dôvode jeho klamstiev som nepátrala. Naš vzťah bol plný vášne, ale keď sa vášne prejete, musíte ponúknuť niečo viac. Lenže ja som Brunovi nič viac

ponúknuť nevedela, a preto som bola odsúdená na počúvanie jeho lží.

Každý jeden takýto vzťah plný drobných klamstiev ma vždy niečo stál. Obral ma o kúsok seba-vedomia, ktorého som mala vždy kopec. Mohla by som ho rozdávať – aj som to často robila. Rozdávala som ho svojim klientom. Hlavnou náplňou mojej práce sa stalo dávanie – dávala som rady klientom a vášeň milencom, lebo žiaden chlap v mojom živote nikdy mileneckú hranicu neprekročil. Aj keď som chcela viac, oveľa viac. A úplne najviac som chcela, aby ma niekto už konečne miloval – tak skutočne.

Ak by som ešte chvíľku takto uvažovala, celkom iste by som sa rozplakala. Rýchlo som vstala z kresla. O pár minút som očakávala klienta, preto som nemohla zatvoriť kanceláriu, odísť von prevetrať si hlavu a nechať z nej vyfučať všetky otravné myšlienky. Chvíľu som sa pomaly prechádzala po miestnosti. Zastavila som sa pri zrkadle.

Pozri sa na seba, Simona. Nič ti nechýba. Ty chyby nerobíš.

Sukňa, ktorá mi siahala jemne nad kolená, hrdo obopínala môj dokonalý zadok. Mohla by mi ho závidieť aj Jennifer Lopez. Neboli v tom nijaké gény. Asi v pätnástich som si z nejakého časopisu vystrihla cvik, ktorý mal zaručiť krásny guľatý zadček. Tomuto cviku som zostala verná a zrkadlo

mi každý deň ukazovalo výsledok. Jemne som si rukou prešla po jeho pevných krivkách.

Vždy som sa obliekala vkusne a sexi. Hodvábna blúzka decentne odkrývala ďalšie vnady. Priznám sa, v tomto prípade som si musela trochu vypo-môcť. Tu mi už žiaden cvik ani zázračné tabletky na bujné poprsie nepomohli. A ja som chcela zo-stať príťažlivá. Za každú cenu, po celé roky.

Vzrušenie a vášeň boli u mňa základom každého vzťahu, nech som už klientom trepala nezmysly o akýchkoľvek duševných hodnotách. Úlohou ženy je uspokojiť muža. V posteli. Preto som sa takto telesne vyzbrojila.

Aj moja tvár bola ešte stále v poriadku. Ústa vyzerali ako hárka čerstvých malín, do ktorých sa chcel každý chlap už na prvý pohľad zahryznúť. Moje oči si vždy zaslúžili tú najlepšiu starostlivosť v podobe maskary značky Chanel, na ktorej som nikdy nešetrila. Pohľad musí odzbrojiť, ale moje oči na mužov nikdy nehládali vyzývavo. Na to som si dávala najväčší pozor. Skutočnou korunou mojej telesnej stratégie boli krásne a zdravé blond vlasy.

Nebola som narcis ani iný druh samolúbeho kvetu. Len som chcela byť dokonalá pre nastávajúceho. Lebo každý muž si zaslúži dokonalú ženu. Lebo jedného dňa ho určite nájdem. Toho pravého muža, ktorý v mojom živote zostane navždy.

Pri dverách kancelárie zaznel známy zvuk zvončeka, ktorý hlásil príchod nového klienta. Práve teraz som mala prvé stretnutie s istým Markom. Dohodol si u mňa termín telefonicky.

Úplne prvé stretnutia nemám rada. Neviem, čo od klienta očakávať a väčšinou plním len úlohu poslucháčky. Osemdesiat percent všetkých klientov vyhľadá psychológa, lebo sa potrebuje vyrozprávať. Lebo ho doma po toľkých spoločne prežitých rokoch odmieta počúvať polovička, lebo ho v práci nevypočuje jeho šéf, lebo nevedia, ako zapôsobiť na milenca alebo milenku tak, aby nedopadli ako ich manželia či manželky, ktorí ich už vôbec nepočúvajú. Lebo svet už nikoho nepočúva!

Marko vošiel do mojej kancelárie. Bol to fešák. Pri pohľade naňho som sa spontánne usmiala. Samozrejme, decentne.

Markovi som ponúkla pohodlnú koženú sedačku, určenú pre klientov, ktorí sa musia v každom prípade cítiť pohodlne a uvoľnene. Tomu napomáha aj kombinácia príjemného prostredia a môjho decentného úsmevu. Sedenie s novým klientom zásadne nezačínam otázkou: *Aký máte problém?* Klienti nenávidia slovo problém. Oni predsa nemajú problém. Nie sú chorí, prišli si len po radu. A presne týmto smerom vediem od začiatku konverzáciu.

„Dobrý deň, Marko. Ako sa máte? Nemali ste problém nájsť moju kanceláriu?“

„Ďakujem za opýtanie. Nie, našiel som vás bez problémov.“

Marko vyzeral celkom uvoľnene. Jediné, čo mi pri pohľade naňho vadilo, bol jeho bezchybný a zvodný úsmev, ktorý mi pripomínal Bruna.

Dočerta s Brunom!

„S čím vám môžem poradiť, Marko?“

„Potrebujem vašu pomoc,“ začal Marko so záhadným úsmevom.

„Počúvam,“ odvetila som prívetivo.

„Dnes máme s manželkou jedenáste výročie svadby. Potrebujem jej niečo oznámiť a neviem, ako to mám urobiť,“ pokračoval Marko s úsmevom.

„Blahoželám ku krásnemu výročiu. Urobíme to takto: vy mi teraz presne poviete, čo chcete oznámiť manželke. Ako sa volá?“

„Nat. Natalie.“

„Dobre. Predstavte si, že som Natalie. Smelo do toho.“

Netušila som, s čím má ten chlapík problém. Čo také dôležité jej chce povedať, že na to potrebuje moju pomoc? Ľudia sú dnes ochotní platiť za každú blbosť.

Tak spusti, Marko!

Marko sa trochu pomrivil v kresle. Potom sa mi rozhodne a vyrovnane pozrel do očí.

„Drahá Natalie. Dnes máme jedenáste výročie svadby a pri tejto príležitosti chcem, aby sme obrátili list. Potrebujem naštartovať náš život, potrebujem ti povedať niečo veľmi dôležité. Preto sa ťa dnes, Natalie, láska moja, pýtam: Chceš sa rozvíjať?“

Marko si vydýchol a široko sa usmial.

Počas sedení nikdy nereagujem spontánne ani prirýchlo. Netušila som, či si zo mňa tento chlap strieľa, alebo chce TOTO skutočne oznámiť manželke počas oslavy jedenásteho výročia svadby. Nechala som ho teda pokračovať v tejto fraške, aby som ho otestovala.

„To je všetko, Marko? Presne takto jej to chcete povedať?“ spýtala som sa. Tvárila som sa, že ho podporujem, aj keď ako žena som ho išla roztrhnúť v zuboch. Ako psychologička som si to však nemohla dovoliť. Mám v náplni práce počúvať aj takýchto hajzlov.

„Môžete sa ešte chvíľku tváriť ako Natalie? Môžem pokračovať?“ pozeral sa na mňa prosebne.

„Prosím, Marko. Samozrejme, len pokračujte.“

„Natalie, si mojou láskou už jedenásť rokov. Viem, že to znie možno divne, ale podľa mňa je to tak akurát. Pozri sa na nás. Nepripadáme ti ako pár v dnešnom svete čudní? Všetci naši priatelia sa už dávno rozviedli. Všetci stále niečo riešia a zažívajú. Viem, že sa milujeme, ale láska je dnes taká

nudná. Ešte ťa baví prechádzať sa ruka v ruke a ľúbiť sa, Natalie?!“

Nevedela som, či si v tejto situácii môžem dovoliť hlasný výbuch smiechu. Či to celé nie je náhodou vtip. Marko sa však netváril, že by žartoval. V očiach mal odhodlanie a vytrvalo pokračoval ďalej.

„Drahá Natalie. Všetci moji priatelia sa majú o čom rozprávať. O tom, ako konečne vypadli z domu so zbaleným kufrom, ako sa odsťahovali k svojej matke. Ako podali žiadosť o rozvod a súdia sa o majetok a výživné. Majú dokonca svojich právnikov! Celý deň s nimi cez telefón prejednávajú majetkové spory. U nich to žije, Nat! A čo my? Čo im mám povedať ja? Že sa ľúbime, že sme včera vybúrali v kuchyni priečku, aby sme si urobili novú verandu? To dnes už nikoho nezaujíma, drahá! A čo naše decká, Nat, na ne nemyslíš? Chceš, aby celý život prežili s rovnakými rodičmi? Chceš pre ne skutočne taký nudný život? Prispôsobme sa dnešnej dobe, drahá. Vždy, keď poviem, že mám tri deti, dostanem tú istú otázku: *Od tej istej matky?* Vidiš, akí sme nemoderní? Predstav si, raz som povedal, že nie – aspoň na chvíľu som mal pocit, že kráčam s dobou. Drahá, stále prežívame to isté a ja mám chuť na zmenu. Lúbim ťa, ale všetko sme už spolu zažili. Chcem otvoriť chladničku len tak uprostred noci a dať si vychladené pivo bez

toho, aby si sa pýtala, kde som a čo tam robím. Chcem vidieť deti každé dva týždne ako všetci moji známi, aby mi chýbali. Chápeš, drahá? Áno, ľúbim ťa, viem, že aj ty mňa, ale samotná láska je dnes už veľmi nezáživná.“

Zdalo sa, že týmto svoj prejav Marko ukončil, a ja som ľutovala, že pri sebe nemám foťák, aby som zvečnila svoj momentálny výraz. Počas päťročnej psychologickkej praxe som už počula všetličo. Naučila som sa brať veci tak, ako prišli, ale Markov prejav som potrebovala stráviť alebo aspoň spláchnuť pohárikom. Takto dnes vidia lásku po dlhoročnom manželstve muži? Celkom som zabudla, prečo sem prišiel. Že je to môj pacient, teda vlastne klient, a ja mu mám poradiť.

JA?

„Marko, vy chcete svoju manželku naozaj opustiť? Už ju skutočne nemilujete?“ dovolila som si otázku, na ktorú som ako psychologička nemala právo. Psychológ má klienta počúvať, usmerniť a utešiť. Dávať mu kázne sa neodporúča. V danej chvíli však vo mne zvíťazila žena.

„Vy ma nepočúvate? Jasné, že ju MILUJEM. Ak by som ju nemiloval, tak s ňou predsa zostanem,“ civel na mňa bezradne Marko s otvorenými ústami.

„Tak potom jej to povedzte presne takto... Bolo to výborné.“

Sorry, drahá Natalie, ale dnes ti tvoj manžel určite oznámi, že sa chce rozviesť.

„Takže môžem? A... presne takto?“ Mark na mňa ešte stále civel.

„Keď to tak cítite, tak áno. K ľuďom treba byť úprimný,“ odvetila som a po tejto vete som si nenápadne zahryzla do spodnej pery.

„Ďakujem vám. Ani neviete, ako ste mi pomohli,“ usmieval Marko a ja som si priala, aby už opustil moju kanceláriu. Ešte som mu však dala presné inštrukcie o platbe, ktorú mal za toto sedenie previesť na môj účet tak ako každý nový klient.

Hajzel jeden! Po jedenástich rokoch. A nič mu pri manželke nechýba! O čo tým chlapom v živote ide?! Zovretou päšťou som udrela do pracovného stola, len čo Marko opustil moju kanceláriu.

Drahá Natalie, o pár rokov mi budeš vďačná, že som ti pomohla zbaviť sa ho.

Toto sedenie určite ublížilo Markovej manželke, mne však pomasírovalo Brunom naštrbené ego. Nakoniec som bola celkom rada, že som sama a že mi žiaden chlap netvrdí, že mu pri mne síce nič nechýba, ale opúšťa ma, lebo láska je dnes už ne-moderná a príliš nudná.

Druhá kapitola

Po Markovi som mala ešte dve celkom normálne sedenia. Klientov som poznala, a preto som od nich už nijaké ďalšie prekvapenie nečakala. Vlastne, občas som sa aj poriadne nudila. Poklepkávala som bruškami prstov jemne po stole s úsmevom na tvári, v skutočnosti som však už dávno vedela, čo im poviem. Vždy to bolo o tom istom – o dôvere. Ak mi klient dôveroval, prijal odo mňa čokoľvek. Nikdy som si však nedovolila manipulovať ich. To je svätým prikázaním všetkých psychológov. Vždy som ich len jemne posunula tam, kde sa chceli podvedome posunúť oni sami, len na to z nejakého dôvodu nemali odvahu. A tak sme spoločne hľadali ten dôvod, ktorý oni radi nazývali „blokom“. Radi sa ku mne chodili takto odblokovat'. V skutočnosti sa však len potrebovali vyrozprávať.

Už od strednej školy som túžila byť psychologičkou. Nadchýnali ma gýčové americké filmy, v ktorých mal každý osobného psychológa. Aj ja

som sa chcela rozvaľovať v luxusnom kresle a poučovať iných o tom, čo možno sama nezvládam. Vtedy som však ešte verila, že to zvládnem... Že život zvládnem. Dnes bolo všetko inak. Polovica klientov, ktorí si ku mne pravidelne chodili pýtať radu, bola na tom oveľa lepšie ako ja. Lenže to som im povedať nemohla. Vzťahy patrili v mojej psychologickej praxi medzi najhlavnejšie problémy, a tak to bolo aj v mojom živote.

Potrebovala som vypnúť. Zo začiatku praxe som s tým mala mierny problém. Pripúšťala som si klientov k telu a ich problémy som brala príliš vážne alebo osobne. Mala som pocit, že mi z nich praskne hlava. Každý problém v nej mal svoje meno: Anna, Katie, Rob, Alex a tak ďalej. Dnes to už nerobím. Pracovné problémy nechávam v kancelárii. Len čo otočím kľúč, jednoducho ich tam rituálne uzamknem. Napokon, mám stopercentnú istotu, že na ďalší deň ich tam znova nájdem.

V to popoludnie som vypadla zo svojej kancelárie najrýchlejšie, ako sa dalo. Ešteže bol predomnou víkend. Potrebovala som prísť na iné myšlienky, hoci som vedela, že sa pravdepodobne celé dva dni budem v byte potkýnať o spomienky na Bruna. Aspoňže som ich nemala veľa. Stretnutie so Zuzanou mi vždy dobre padlo. Zuzana bola mojím osobným psychológom, avšak s tým rozdielom, že som jej za to nemusela platiť. Všetky